

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Е. SHARPSTON
представено на 27 септември 2018 година¹

Дело C-345/17

Sergejs Buivids
встъпила страна:
Datu valsts inspekcija

(Преюдициално запитване, отправено от Augstākā tiesa (Върховен съд, Латвия)

„Преюдициално запитване — Приложно поле на Директива 95/46/ЕО — Заснемане и публикуване в интернет сайтове на видеозапис на полицейски служители, изпълняващи задълженията си в полицейско управление — Обработване на лични данни и свобода на изразяване на мнение — Член 9 от Директива 95/46/ЕО“

1. Настоящото преюдициално запитване, отправено от Latvijas Augstākā tiesa (Върховен съд, Латвия), се отнася до заснемането и публикуването в интернет сайтове на видеозапис на полицейски служители, изпълняващи служебните си задължения в полицейско управление. Запитващата юрисдикция иска насоки във връзка с обхвата на Директива 95/46/ЕО за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни² и тълкуване на изключението по член 9 от нея (изключението „за целите на журналистическа дейност“).

Законодателството на Съюза

Харта на основните права на Европейския съюз

2. Правото на зачитане на личния и семейния живот е гарантирано в член 7 на Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“)³. Съгласно член 8 „всеки има право на защита на неговите лични данни. Тези данни трябва да бъдат обработвани добросъвестно, за точно определени цели и въз основа на съгласието на заинтересованото лице

¹ Език на оригиналния текст: английски.

² Директива на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 г. (ОВ L 281, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10). Тази директива е отменена и заменена, считано от 25 май 2018 г., от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1).

³ ОВ С 83, 2010 г., стр. 391.

или по силата на друго предвидено от закона легитимно основание. Всеки има право на достъп до събраните данни, отнасящи се до него, както и правото да изиска поправянето им“. По силата на член 11 всеки има право на свобода на изразяването на мнения, което включва свободата да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на публичните власти⁴.

3. Член 52, параграф 3 предвижда, че доколкото Хартата съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от ЕКПЧ, техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената конвенция.

Директива 95/46/ЕО

4. В преамбюла на Директива 95/46 са изброени следните цели:

„[...] трябва да се изключи обработването на данни, извършвано от физическо лице при упражняване на дейности, които са изключително лични или домашни, например кореспонденция и поддържане на адресни указатели;

[...]

[...] като имат предвид, че поради значимостта на извършващото се понастоящем развитие в рамките на информационното общество, на техниките, използвани за улавяне, предаване, манипулиране, запис, съхранение и предаване на звук и картина, отнасящи се до физическите лица, [Директива 95/46] следва да се прилага за обработването на такива данни;

[...]

[...] обработването на звук и картина, например при видео- наблюдение, не попада в приложното поле на [Директива 95/46] при условие че то се извършва за целите на обществената сигурност, отбраната, националната сигурност или при държавни дейности, свързани с областта на наказателното право или с други дейности, които не попадат в приложното поле на правото на [Съюза];

[...] що се отнася до обработването на звук и картина, извършвано за целите на журналистическа дейност или на литературно или художествено изразяване, и по-конкретно в областта на аудиовизията, принципите на [Директива 95/46] се прилагат по ограничен начин, в съответствие с разпоредбите на член 9;

[...]

обработването на лични данни за целите на журналистиката или за цели, свързани с литературно или художествено изразяване, и по-конкретно в областта на аудиовизията, трябва да отговарят на условията за освобождаване от изискванията на някои разпоредби на [Директива 95/46], доколкото това е необходимо, за да се постигне баланс между основните права на лицето и свободата на информация, и по-конкретно на правото на всяко лице да получава и предава информация, както е гарантирано изрично в член 10 от [ЕКПЧ]; [...] държавите членки са длъжни поради тази причина да приемат изключения и дерогации, необходими за постигането на равновесие между основните права по отношение на общите мерки за законосъобразност на обработването на данни [...]“⁵.

4 Правата по членове 7 и 11 от Хартата съответстват на правата, установени с членове 8 и 10 (съответно правото на зачитане на личния и семейния живот и правото на свобода на изразяване на мнение) от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. Всички държави членки са подписали ЕКПЧ, но Европейският съюз все още не се е присъединил като страна по нея; вж. Становище 2/13 от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454.

5 Съответно съображения 12, 14, 16, 17 и 37.

5. Член 1, параграф 1 от Директива 95/46 предвижда, че държавите членки: „[...] защитават основните права и свободи на физическите лица и в частност правото им на личен живот при обработването на лични данни“.

6. Член 2 съдържа следните определения:

„а) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице („съответно физическо лице“); за подлежащо на идентифициране лице се смята това лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификационен номер или един или повече специфични признаци, отнасящи се до неговата физическа, физиологическа, психологическа, умствена, икономическа, културна или социална самоличност;

б) „обработване на лични данни“ („обработване“) означава всяка операция или набор от операции, извършвани или не с автоматични средства, прилагани към личните данни, като събиране, запис, организиране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на предоставяне на данните, актуализиране или комбиниране, блокиране, изтриване или унищожаване;

[...]

г) „администратор“ означава физическо или юридическо лице, държавен орган, агенция или друг орган, който сам или съвместно с други определя целите и средствата на обработка на лични данни [...].“

7. Съгласно с член 3 Директива 95/46 се прилага към:

„1. [...] пълната или частична обработка на лични данни с автоматизирани средства, както и към обработката със средства, които не са автоматизирани, на лични данни, съставляващи част от файлова система или които са предназначени да съставляват част от файлова система.

2. [Директива 95/46] не се прилага за обработването на лични данни:

- при извършване на дейности, извън приложното поле на правото на [Съюза], например дейностите, предвидени в дял V и дял VI от Договора за Европейския съюз, и във всички случаи при дейности по обработването на данни, отнасящи се до обществената сигурност, отбраната, държавната сигурност (включително икономическото благосъстояние на държавата, когато процесът на обработка е свързан с държавната сигурност) и при дейности на държавата в областта на наказателното право,
- от физическо лице в хода на чисто лични или домашни занимания“.

8. Глава II е озаглавена „Общи правила относно законността на обработването на лични данни“. Съгласно член 6, параграф 1 държавите членки предвиждат, че личните данни трябва да се обработват в съответствие с посочените кумулативни условия. Този списък включва условието, че данните трябва да се събират за конкретни, ясно формулирани и законни цели⁶. Член 6, параграф 2 предвижда, че администраторът на данни осигурява спазването на член 6, параграф 1.

9. В член 7 се определят критериите за законосъобразно обработване на данните. Сред тях са обработването да е необходимо за целите на законните интереси, преследвани от администратора или от трето лице или лица, на които се разкриват данните, с изключение на случаите, когато пред тези интереси имат преимущество интереси, свързани с основните права и свободи на съответното физическо лице или лица, които изискват защита по силата на член 1, параграф 1 от Директивата⁷.

10. Съгласно член 9, който е озаглавен „Обработка на личните данни и свобода на словото“ (и е част от глава II от Директива 95/46), „държавите членки предвиждат изключения или дерогации от разпоредбите на [глава II], глава IV и глава VI относно обработването на лични данни, когато то се извършва единствено за целите на журналистическа дейност или на литературно или художествено изразяване, само ако са необходими за съгласуване на правото на личен живот и правилата, регулиращи свободата на словото“.

11. Член 13 предвижда, че държавите членки могат да приемат мерки за ограничаване на обхвата на правата и задълженията, предвидени по-специално в член 6, параграф 1, когато такова ограничение е необходимо, за да се защитят определени интереси, например националната сигурност, отбраната или обществената сигурност.

Националното законодателство

12. Запитващата юрисдикция посочва, че разглежданата правна уредба на Латвия има за цел защитата на основните права и свободи на физическите лица, и по-специално правото на личен живот по отношение на обработването на лични данни на физически лица. Съгласно член 3, параграф 3 от *Fizisko personu datu aizsardzības likums* (Закон за защита на личните данни) националните разпоредби не се прилагат към обработването на личните данни, извършвано от физически лица за лична или домашна употреба, и когато в допълнение към това личните данни не се разкриват на трети лица.

13. Съгласно този закон „лични данни“ означава всяка информация относно физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано. „Обработване“ на личите данни представлява всяко действие, което може да се извършва по отношение на личните данни, включително събиране, записване, въвеждане, съхраняване, организиране, изменение, употреба, разкриване, предаване и разпространяване, блокиране или унищожаване.

⁶ Член 6, параграф 1, буква б). Условиата, посочени в член 6, параграф 1, буква а) и букви в)—д) гласят, че личните данни трябва да се обработват справедливо и законно; те трябва също така да бъдат адекватни, релевантни и да не са прекомерни по отношение на целите, за които се събират, да са точни и да се поддържат във форма, която позволява идентифицирането на съответните физически лица за срок не по-дълъг от необходимия за целите, за които са били събрани. Тези условия не са пряко релевантни за настоящия случай.

⁷ Списъкът на случаите, в които обработването на лични данни може да се счита за законно за целите на член 7, е изчерпателен и следва да се тълкува ограничително. В настоящия случай е релевантен само член 7, буква е): виж точки 67—71 по-долу.

14. Член 5 от Закона за защита на личните данни предвижда изключение от установените в този законодателен акт правила, когато личните данни се обработват за целите на журналистическа дейност в съответствие със закон, озаглавен „Par presi un citiem masu informacijas lidzekliem (Закон за печата и другите средства за масови комуникации) или за художествени или литературни цели.

Факти, производство и преюдициални въпроси

15. Г-н Buivids (наричан по-нататък за целите на настоящото становище „администраторът на данни“) прави видеозапис в латвийско полицейско управление. Видеозаписът се отнася до негови показания пред полицията в контекста на образувано срещу него административно производство⁸. На видеозаписа могат да бъдат видени полицейските помещения и полицаи, изпълняващи задълженията си. Записан е разговорът на г-н Buivids с полицаите, докато те извършват определени административни дейности: чуват се гласовете на полицаите, на г-н Buivids и на лицето, което го придружава в полицейското управление. Г-н Buivids публикува направения видеозапис в интернет сайта www.youtube.com.

16. С решение от 30 август 2013 г. Data valsts inspecija (латвийска Агенция за защита на данните) постановява, че г-н Buivids е нарушил приложимите национални норми (член 8, параграф 1 от Закона за защита на личните данни), тъй като не е информирал полицейските служители (съответните физически лица) за целта на заснемането в съответствие с тези разпоредби. Освен това той не е предоставил на латвийската Агенция за защита на данните каквато и да било информация за целта на заснемането и публикуването на видеозаписа в интернет сайт, за да докаже, че целта на изготвянето и публикуването на видеозаписа е отговаряла на изискванията на съответните национални разпоредби. На тези основания Агенцията за защита на данните задължава г-н Buivids да премахне видеозаписа от сайта YouTube и от други интернет сайтове, където е бил публикуван.

17. Г-н Buivids завежда дело пред Administratīvā rajona tiesa (Районен административен съд), който отхвърля жалбата му. Тогава г-н Buivids обжалва това решение пред Administratīvā apgabaltiesa (Областен административен съд, Латвия) като иска решението от 30 август 2013 г. да се обяви за незаконно и претендира обезщетение за претърпените от него вреди. В подкрепа на жалбата си г-н Buivids твърди, че с видеозаписа е искал да привлече вниманието на обществеността към нещо, което според него представлявало незаконно поведение от страна на полицията. В акта за преюдициално запитване не се посочва дали г-н Buivids е указал кои действия представляват твърдяното незаконно поведение.

18. Administratīvā apgabaltiesa (Областен административен съд, Латвия) отхвърля жалбата на г-н Buivids на следните основания. На първо място, от фактическа страна е констатирано, че е било възможно да бъдат идентифицирани съответните физически лица в записа на г-н Buivids. На второ място, се приема, че г-н Buivids не е заснел видеозаписа за целите на журналистическа дейност съгласно латвийските разпоредби. Като е записал полицейски служители на работното им място, докато изпълняват служебните си задължения, и не ги е информирал за конкретната цел на обработването на съответните лични данни, г-н Buivids не е спазил член 5 от Закона за защита на личните данни и е нарушил член 8, параграф 1 от същия закон. На трето място, Националната агенция за защита на данните е поискала г-н Buivids да премахне видеозаписа от интернет сайтовете, на които е бил публикуван, тъй като той е обработил личните данни по незаконен начин. Това искане е както законосъобразно, така и пропорционално. На последно място, няма данни за конфликт между правото на свобода на изразяване на г-н Buivids и

⁸ Запитващата юрисдикция посочва в акта за преюдициално запитване, че по-късно на г-н Buivids е била наложена глоба в рамките на това административно производство.

правото на зачитане на личния живот на съответните физически лица, тъй като г-н Buivids не е посочил целта на публикуването на видеозаписа. Нещо повече, с видеозаписа обществеността не е информирана за актуални новини, нито се разкриват незаконни действия от страна на полицията.

19. Г-н Buivids подава касационна жалба срещу това решение пред запитващата юрисдикция. Последната отбелязва, че в случая на г-н Buivids става дума за един-единствен видеозапис на полицейски служители, които изпълняват задълженията си, като действат като представители на публичната власт. Не е ясно дали действията на г-н Buivids попадат в приложното поле на Директива 95/46 и дали изключението за целите на журналистическа дейност по член 9 от тази директива се прилага към изразяване на лично мнение по отношение на работата на полицията и разпространение на видеозапис, показващ полицейски служители при изпълнение на задълженията им в интернет сайта www.youtube.com. При тези обстоятелства запитващата юрисдикция иска от Съда насоки по следните въпроси:

- „1) Попадат ли в приложното поле на Директива 95/46 дейности като разглежданите в настоящото производство, а именно заснемане на полицейски служители в полицейско управление при осъществяване на процесуални действия и публикуване на видеоматериала в интернет сайта www.youtube.com?
- 2) Трябва ли Директива 95/46 да се тълкува в смисъл, че посочените действия могат да се разглеждат като обработване на лични данни за журналистически цели съгласно член 9 от посочената директива?“.

20. Писмени становища са представили г-н Buivids, правителствата на Австрия, Чешката република, Италия, Латвия, Полша и Португалия, както и Европейската комисия. В проведеното на 21 юни 2018 г. съдебно заседание се явяват г-н Buivids, латвийското правителство и Комисията заедно с шведското правителство, което не е представило писмено становище.

Въпрос 1

21. С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали лице, което прави видеозапис на полицейски служители в хода на изпълнението на техните задължения и впоследствие публикува посочения видеозапис в интернет сайт като YouTube, попада в приложното поле на Директива 95/46.

22. Г-н Buivids, Чешката република, Италия, Полша, Португалия и Комисията считат, че тези действия попадат в приложното поле на Директива 95/46. Австрия и Латвия застъпват обратното становище.

23. Според мен действия като извършените от г-н Buivids действително попадат в приложното поле на Директива 95/46.

24. Направен в помещенията на полицията видеозапис на полицейски служители, които изпълняват задълженията си, попада в приложното поле на текста на член 3, параграф 1 от Директива 95/46, доколкото представлява обработка на лични данни изцяло или частично с автоматични средства. Съдът вече е приел, че съгласно член 2, буква а) от тази директива понятието „лични данни“ включва заснемането на дадено лице с камера⁹. От член 2, буква б) следва, че видеозаписът по принцип представлява „обработване на лични данни“, доколкото

⁹ Решение от 11 декември 2014 г., Rynéš (C-212/13, EU:C:2014:2428, т. 21 и 22).

попада в приложното поле на понятието „всяка операция или набор от операции, [...] прилагани към личните данни, като събиране, запис, [...] съхранение“¹⁰. Съдът вече е постановил, че операцията, изразяваща се във въвеждането на лични данни на интернет страница, представлява обработване по смисъла на член 2, буква б) от Директива 95/46¹¹.

25. Следователно публикуването на подобен видеозапис на интернет сайт несъмнено попада в обхвата на понятието „обработване“ на лични данни съгласно член 3, параграф 1 от Директива 95/46¹².

26. Моят прочит на член 2, букви а) и б) във връзка с член 3, параграф 1 е в съответствие с целите на Директива 95/46, съгласно които Директивата следва да се прилага по-специално по отношение на записа, съхранението или предаването на звук и картина, отнасящи се до физическите лица¹³. Докато съображение 16 указва, че приложното поле на Директивата следва да се ограничи при обработването на звук и картина от страна на държавата, което „се извършва за целите на обществената сигурност, отбраната, националната сигурност или при държавни дейности, свързани с областта на наказателното право или с други дейности, които не попадат в приложното поле на правото на [Съюза]“, от това следва а contrario, че законодателят е счел, че в останалите случаи видеозаписите попадат в приложното поле на Директива 95/46¹⁴.

27. Австрия застъпва становището, че действия като извършените от г-н Buivids попадат извън приложното поле на Директива 95/46. Тя твърди, че в акта за преюдициално запитване се посочва, че съгласно латвийското право при изпълнение на служебните си задължения държавните служители попадат извън приложното поле на правото на неприкосновеност на личния живот, що се отнася до обработването на лични данни — тъй като длъжностни лица, изпълняващи служебните си задължения, трябва да приемат, че извършват дейност в публичната сфера и че действията им могат да бъдат подлагани на контрол.

28. Не приемам този насрещен довод.

29. Текстът на Директива 95/46 не съдържа никакво изрично изключение, с което от приложното ѝ поле да се изключват държавни служители, каквито са полицейските служители. Такава цел не намира израз и в съображенията към нея.

30. Освен това Директивата трябва да се тълкува по начин, който е в съответствие с основните права. По отношение на правото им на зачитане на личния и семейния живот (член 7 от Хартата) и правото им на защита на личните данни (член 8 от Хартата), което произтича от по-общото право на личен живот, държавните служители по принцип се ползват от същата защита както останалите физически лица¹⁵. Всъщност обратното тълкуване би довело до отрицателни последици, тъй като би направило държавните служители уязвими по отношение на правата, свързани с личния им живот, и би затруднило наемането и задържането на служители в публичната сфера.

31. Освен това, както е посочил Съдът, изразът „личен живот“ не трябва да се тълкува ограничително и поради това никакво принципно съображение не позволява да се изключат професионалните дейности¹⁶.

10 Решение от 11 декември 2014 г., Rynéš (C-212/13, EU:C:2014:2428, т. 23 и 24).

11 Решение от 13 май 2014 г., Google Spain и Google (C-131/12, EU:C:2014:317, т. 26).

12 Решение от 6 ноември 2003 г., Lindqvist (C-101/01, EU:C:2003:596, т. 25 и т. 26). Това дело се отнася до публикация, качена от вероучител на интернет страници, която дава възможност на подготвящите се за първо причастие енориаши да получат информацията, която може да им бъде необходима.

13 Съображение 14.

14 Съображение 16; вж. точка 4 по-горе.

15 Решение от 16 юли 2015 г., ClientEarth и PAN Europe/EFSA (C-615/13 P, EU:C:2015:489, т. 30).

16 Решение от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert (C-92/09 и C-93/09, EU:C:2010:662, т. 59).

32. Латвия изтъква четири основания, поради които действия като извършените от г-н Buivids не попадат в приложното поле на Директива 95/46. Първо, от буквалното тълкуване на член 3, параграф 1 следва, че за прилагането на Директива 95/46 е необходимо съответните данни да бъдат част от файлова система. Запитващата юрисдикция посочва, че г-н Buivids е направил само един видеозапис. Неговите действия следователно не могат да се квалифицират като организирани или структурирани по такъв начин, че да съставляват част от файлова система. Второ, член 3, параграф 1 следва да се тълкува в съответствие с целите на Директива 95/46, които включват защита на правото на неприкосновеност на личния живот. Връзката между споменатата цел, тълкувана правилно, и публикуването на един-единствен видеозапис в интернет е твърде слаба. Трето, физическите лица във видеозаписа не могат да бъдат идентифицирани без значителни усилия. Този запис следователно не съдържа „информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация лице“, която попада в обхвата на понятието „лични данни“ по член 2, буква а) от Директивата. На последно място, необходимо е да се прави разлика между настоящото дело и дело Lindqvist¹⁷, в който случай е било възможно да се намерят лични данни, публикувани в интернет, чрез въвеждане на име или друга информация в търсачката. Латвия допълва, че тъй като приложното поле на Закона за защита на личните данни е по-широко от това на Директива 95/46, мерките, предприети от Агенцията за защита на данните срещу г-н Buivids, все пак са основателни.

33. Не приемам доводите на Латвия относно приложното поле на Директива 95/46 на следните основания.

34. Аз не тълкувам текста на член 3, параграф 1 по същия начин като латвийското правителство. В текста не се посочва, че когато се обработват лични данни изцяло или частично с автоматични средства, за да се прилага Директива 95/46, е необходимо *освен това* тези данни да съставляват част от файлова система. Напротив, според мен член 3, параграф 1 от Директива 95/46 се прилага в две отделни ситуации: i) при пълно или частично обработване на лични данни с автоматични средства и ii) в случаите, когато такива данни не се обработват с автоматични средства, но съставляват (или са предназначени да съставляват) част от файлова система.

35. Защитата на правото на личен живот във връзка с обработването на лични данни е първостепенна цел на Директива 95/46. Правата на полицейските служители, заснети от г-н Buivids, имат основно значение в настоящото дело. Като отделни съответни физически лица те могат да бъдат идентифицирани и свързаната с тях информация е била публикувана. Следователно *prima facie* е налице нарушение на основните им права, гарантирани в член 7 и член 8 от Хартата¹⁸. Не е от значение дали публикуваната информация има чувствителен характер и дали заинтересованите лица са претърпели евентуални неудобства¹⁹.

36. Трудността за идентифициране на съответните физически лица не е критерий, предвиден в Директива 95/46, и следователно не може да се използва за преценката дали са изпълнени условията по член 3, параграф 1. Директива 95/46 също така не изисква обработването на лични данни да включва информация като име или адрес, която да позволява търсене в интернет, за да може дадено лице да твърди, че неговите права на защита на личните данни са били нарушени.

37. За изчерпателност ще допълня, че според мен член 3, параграф 2 от Директива 95/46 е неприложим в случая. Съгласно тази разпоредба Директивата не се прилага за обработването на лични данни „при извършване на дейности, извън приложното поле на правото на [Съюза] [...] и във всички случаи при дейности по обработването на данни, отнасящи се до обществената сигурност, отбраната, държавната сигурност [...] и при дейности на държавата в областта на

¹⁷ Решение от 6 ноември 2003 г. (C-101/01, EU:C:2003:596).

¹⁸ Решение от 13 май 2014 г., Google Spain и Google (C-131/12, EU:C:2014:317, т. 66).

¹⁹ Решение от 8 април 2014 г., Digital Rights Ireland и др. (C-293/12 и C-594/12, EU:C:2014:238, т. 33).

наказателното право [...]“. Като изключение от правилата, уреждащи приложното поле на Директивата, член 3, параграф 2 трябва да се тълкува стриктно²⁰. Всички примерно изброени дейности са дейности на държавата или на държавни органи и нямат връзка с различните области на дейност на физическите лица. Те имат за цел да очертаят обхвата на предвиденото изключение, така че то да се прилага само за дейности, които са изрично споменати в разпоредбата или могат да бъдат причислени към същата категория (*eiusdem generis*)²¹.

38. Действията на г-н Buivids представляват дейност на частно лице, което изразява своето лично мнение. Следователно се налага изводът, че те не попадат в обхвата на член 3, параграф 2, първо тире от Директива 95/46.

39. Що се отнася до член 3, параграф 2, второ тире от Директива 95/46, Съдът е постановил, че тази разпоредба, тълкувана в съответствие с целите, изразени в съображение 12 — които са свързани с посоченото изключение — споменава кореспонденция и поддържане на адресни указатели като пример за обработване на данни, извършвано от физическо лице в хода на предимно лични или домашни занимания. От това следва, че второто изключение трябва да се тълкува като отнасящо се единствено до дейностите, които са част от личния или семейния живот на физическите лица²².

40. Следователно член 3, параграф 2, второ тире от Директива 95/46 също не може да се приложи към дейностите на г-н Buivids. Публикуването на видеозаписа в интернет не е част от неговия личен или семеен живот. Напротив, публикуването е означавало, че данните са предоставени на разположение и са станали достъпни за неограничен брой лица.

41. Ето защо достигам до извода, че дейности като заснемане и записване на държавни служители, изпълняващи служебните си задължения на работното си място, и последващото публикуване на видеозаписа в интернет представляват обработване на лични данни, което изцяло или частично се извършва чрез автоматични средства по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 95/46.

Въпрос 2

42. С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали може да се счита, че действията като извършените от г-н Buivids попадат в обхвата на изключението за целите на журналистическа дейност по член 9 от Директива 95/46.

43. В акта за преюдициално запитване запитващата юрисдикция посочва, че ако г-н Buivids беше изготвил и публикувал своя видеозапис за целите на журналистическа дейност в съответствие със приложимите национални норми, спрямо действията му нямаше да се прилагат условията по член 8 от Закона за защита на личните данни, които изискват от администратора на лични данни да информира по предвидения в закона начин съответното физическо лице или лица за целта на видеозаписа.

44. В това отношение ще отбележа, че при транспонирането на директивите, като например Директива 95/46, държавите членки трябва да вземат мерки, за да гарантират, че националните разпоредби се тълкуват по начин, който позволява да се осигури справедлив баланс между различните основни права, защитени от правния ред на Съюза. Освен това при въвеждане на национални мерки за транспониране на посочените директиви органите и съдилищата на

20 Решение от 27 септември 2017 г., Puškár (C-73/16, EU:C:2017:725, т. 38).

21 Решение от 27 септември 2017 г., Puškár (C-73/16, EU:C:2017:725, т. 36 и 37 и цитираната съдебна практика).

22 Решение от 16 декември 2008 г., Satakunnan Markkinapörssi и Satamedia (C-73/07, EU:C:2008:727, т. 43 и 44).

държавите членки са длъжни не само да тълкуват националното си право в съответствие с тези директиви, но и да не допускат тълкуване на националните разпоредби, което би влязло в конфликт с посочените основни права или с другите общи принципи на правото на Съюза като например принципа на пропорционалност²³.

45. Съдът вече е постановил, че член 9 трябва да се тълкува в светлината на целите, преследвани от Директива 95/46 и на системата, която тя въвежда²⁴. От член 1 е видно, че тези цели включват допускането на свободното движение на лични данни, както и защитата на основните права и свободи на физическите лица, в частност правото им на личен живот при обработването на лични данни. Член 9 от Директивата посочва как тези две цели следва да бъдат съгласувани. Задължението за постигане на необходимия баланс е за държавите членки²⁵.

46. От хронологията на приемане на Директива 95/46 може да се направи изводът, че изключението за журналистически цели трябва да се прилага ограничително. Настоящата редакция на член 9 от Директива 95/46 не се съдържа в първоначалното предложение на Комисията²⁶. Тя е включена почти пет години след внасянето на предложението в резултат на предложени изменения от страна на Европейския парламент, за да се поясни, че държавите членки следва да предвидят изключения или дерогации само ако те са необходими за съгласуване на правото на личен живот и правилата, регулиращи свободата на словото²⁷.

47. Член 9 може да се раздели на две части. В първата част на държавите членки е указано да предвидят изключения или дерогации по-специално от общите правила относно законосъобразността на обработването на личните данни като установените в членове 6 и 7 от тази директива. Втората част подчертава, че такива изключения или дерогации могат да бъдат предвидени за обработването на лични данни, когато то се извършва единствено за целите на журналистическа дейност, *само* доколкото това е необходимо за съгласуване на правото на личен живот с правилата, регулиращи свободата на словото²⁸.

48. Съдът вече е подчертавал, че в контекста на правото на свобода на изразяване терминът „журналистически цели“ следва да се тълкува широко²⁹, и е посочил редица критерии, които да бъдат взимани предвид. На първо място, понятието журналистика не се ограничава до медийни предприятия, а се прилага спрямо всяко лице, което се занимава с такава дейност. На второ място, въпросът дали съответната журналистическа дейност реализира печалба, не е от решаващо значение. На трето място, методите на комуникация се променят и развиват и следователно обстоятелството дали данните се обработват и предават с конвенционални, дори старомодни средства (например на хартиен носител или чрез радиовълни) или обработването става чрез по-модерен метод (като например въвеждане на данни в интернет), не е определящо. На последно място, с оглед на тези критерии дадени дейности могат да бъдат класифицирани като „журналистически дейности“, ако целта им е публичното разгласяване на информация, мнения или идеи³⁰.

23 Решение от 29 януари 2008 г., Promusicae (C-275/06, EU:C:2008:54, т. 68 и цитираната съдебна практика).

24 Решение от 16 декември 2008 г., Satakunnan Markkinapörssi и Satamedia (C-73/07, EU:C:2008:727, т. 50—53).

25 Вж. съображения 17 и 37 от Директива 95/46.

26 COM(90) 314 окончателен от 13 септември 1990 г. Първоначалното предложение включва проект на член 19, който дава възможност на държавите членки да позволят дерогация на разпоредбите на Директивата по отношение на пресата и аудиовизуалните медии, доколкото това е необходимо за съгласуването на основните права на физическите лица и свободата на изразяване. Това предложение е било изменено два пъти с предложения на Комисията COM(92) 422 окончателен от 15 октомври 1992 г. и COM(95) 375 окончателен от 18 юли 1995 г.

27 Вж. Решение относно общата позиция, приета от Съвета с оглед приемането на Директива на Европейския парламент и на Съвета относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни (C4-0051/95—00/0287(COD)) (ОВ С 166, 1995 г., стр. 105).

28 Изключението обхваща също така обработването на лични данни за целите на художествено или литературно изразяване, което не е относимо в контекста на главното производство: вж. също точка 10 по-горе.

29 Решение от 16 декември 2008 г., Satakunnan Markkinapörssi и Satamedia (C-73/07, EU:C:2008:727, т. 56).

30 Решение от 16 декември 2008 г., Satakunnan Markkinapörssi и Satamedia (C-73/07, EU:C:2008:727, т. 58—61).

49. Попадат ли действията на физическо лице като извършените от г-н Buivids в обхвата на понятието „за целите на журналистическа дейност“ по смисъла на член 9 от Директива 95/46?

50. Г-н Buivids, подкрепян от правителствата на Португалия и Швеция, твърди, че неговите действия могат да попаднат в приложното поле на член 9 и че спрямо него не се прилагат разпоредбите на глава II от тази директива. Чешката република и Полша възразяват, че в случая член 9 не се прилага. Австрия, Италия и Комисията изтъкват, че преценката дали се прилага изключението за целите на журналистическата дейност, трябва да се направи в крайна сметка от националния съд. Латвия поддържа, че макар действията на г-н Buivids да не попадат в приложното поле на Директива 95/46, се прилагат релевантните национални разпоредби.

51. Целите на разглежданото разкриване на данни са очевидно фактически въпроси, които не са от компетентността на Съда. При това положение при тълкуването на член 9 от Директива 95/46 Съдът следва да предостави на запитващата юрисдикция необходимата рамка за извършването на тази оценка. Практиката на Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „Съдът в Страсбург“), в която се тълкуват съответните разпоредби от ЕКПЧ (членове 8 и 10), предоставя някои полезни отправни точки.

52. Така например при тълкуването на член 10 от ЕКПЧ Съдът в Страсбург е приел, че „дейностите по изразяване, извършвани от потребители в интернет, предоставят безпрецедентна платформа за упражняване на свободата на изразяване“ и че публикуването на новини и коментари в интернет сайт представлява журналистическа дейност³¹. Посоченият Съд многократно е признавал решаващата роля на медиите за улесняването и насърчаването правото на обществеността да получава и разпространява информация и идеи³². Той е признал и че функцията по създаването на различни „платформи за обществен дебат не се ограничава до [традиционната] преса [...] С оглед на важната роля на интернет за повишаването на достъпа на обществеността до новини и улесняването на разпространението на информация [...] дейността на блогърите и популярните потребители в социалните медии също може да се приравни на [ролята] на „обществени пазачи“, когато става въпрос за защитата, предоставяна от член 10 [от ЕКПЧ]“³³.

53. Ето защо според мен е ясно, че може да се приеме, че лице, което извършва така наречената „гражданска журналистика“, като събира и разпространява информация с цел да разкрие пред обществеността информация, мнения или идеи, извършва обработване на лични данни за целите на журналистическа дейност по смисъла на член 9³⁴.

54. Поради това не съм съгласна със становището, изразено от Чешката република и Португалия, доколкото те твърдят, че журналистиката винаги по необходимост съдържа известна степен на формализъм и професионални процедури или контрол. Дори ако това може да е било така в общ план в миналото, напредъкът на технологиите и променящите се социални навици вече не позволяват понятието за журналистика да се ограничи до регулирана професия³⁵.

31 ЕСПЧ, решение от 16 юни 2015 г., Delfi AS c/у Естония [ГЧ] (СЕ:ЕCHR:2015:0616JUD0006456909, § 110 и цитираната съдебна практика и § 112).

32 ЕСПЧ, решение от 8 ноември 2016 г., Magyar Helsinki Bizottság c/у Унгария (СЕ:ЕCHR:2016:1108JUD001803011, § 165 и цитираната съдебна практика).

33 ЕСПЧ, решение от 8 ноември 2016 г., Magyar Helsinki Bizottság c/у Унгария (СЕ:ЕCHR:2016:1108JUD001803011, § 166 и § 168).

34 Вж. бележка под линия 30 по-горе.

35 Вж. вестник Guardian, „The rise of citizen journalism“ („Подемът на гражданската журналистика“), 11 юни 2012 г. Financial Times избра за „човек на годината“ за 2017 г. Susan Fowler — млада американска гражданка, която разкри сексуалния тормоз в Uber, като изложи своите преживявания в блог и вдъхнови жените да говорят открито. Дори преди епохата на интернет журналистиката не е била формално ограничена до упражняването на определена професия. Така например Самиздат — тайната система в СССР и в държавите от неговата орбита, чрез която частни лица отпечатваха и разпространяваха литературни произведения с цел да се заобиколи правителствената цензура — предоставяше възможност на обикновените хора да изразяват становищата си.

55. Това обаче по никакъв начин не означава, че *всяко* разкриване на информация относно лице, което може да бъде идентифицирано, посредством публикуването на материал в интернет от отделно лице, представлява журналистика и на това основание попада в обхвата на изключението, предвидено в член 9 от Директива 95/46. Тази разпоредба категорично предвижда, че изключението за журналистически цели се прилага само доколкото е необходимо за съгласуване на правото на личен живот с правилата, регулиращи свободата на словото, и че обработването на данни трябва да се извършва *единствено* за целите на журналистическа дейност.

56. Къде тогава следва да се очертае границата?

57. На това място ще припомня, че съгласно член 9 от Директива 95/46 задължението да се постигне правилния баланс между двете конкуриращи се основни права — защитата на неприкосновеността на личния живот и свободата на изразяване на мнение — е изцяло за държавите членки. При все това Съдът може и следва да предостави необходимите насоки, за да се осигури подлежащо на контрол от страна на националните съдилища правилно и еднообразно прилагане на принципите, установени от законодателя на ЕС. Считам, че следният подход би могъл да бъде от полза.

58. На първо място, във всеки конкретен случай националният съд трябва да провери дали обработваните данни предават обстоятелства по същество, които представляват „публично разгласяване на информация, мнения или идеи“ по смисъла на критерия за проверка, въведен с решението по делото Satakunnan Markkinapörssi и Satamedia³⁶. В настоящия случай актът за преюдициално запитване не съдържа достатъчно данни, за да може Съдът да прецени дали видеозаписът на г-н Buivids отговаря на този критерий за проверка и националните съдилища следва да направят необходимите допълнителни фактически констатации³⁷. При липсата на необходимото съдържание по същество видеозаписът във всички случаи не би попаднал в обхвата на изключението за журналистически цели по член 9 от Директивата.

59. Второ, националният съд следва да определи дали обработването на въпросните данни се извършва *единствено* за целите на журналистическа дейност. В акта за преюдициално запитване се изтъква, че г-н Buivids не е посочил целта, за която е изготвил и публикувал видеозаписа. В съдебното заседание пред Съда беше направено обаче предположението, че той може да е желал да разобличи неправомерно поведение в полицията (класическа цел на добрата обществена журналистика). Отново националният съд като единственият, който прави фактически констатации, следва да прецени дали това е била целта на г-н Buivids и дали това е била неговата единствена цел. Наличието на други обстоятелства (като например увереност в наличието на присъщо право да се заснемат и публикуват видеоматериали с полицаи само защото те са държавни служители или просто воайорство) би означавало, че критерият „единствено за целите на журналистическа дейност“ не е изпълнен. Следователно изключението по член 9 не би се прилагало.

60. Трето, националният съд ще трябва да разгледа изискването, че изключенията по член 9 от обичайните изисквания на Директивата за защита на личните данни са допустими „само ако са необходими за съгласуване на правото на личен живот и правилата, регулиращи свободата на словото“ (курсивът е мой). В постоянната практика на Съда се подчертава, че дерогациите и ограниченията на правото на защита на личните данни, гарантирано от член 8 от Хартата, трябва да се прилага само в границите на строго необходимото и трябва да се тълкува ограничително³⁸.

36 Решение от 16 декември 2008 г. (C-73/07, EU:C:2008:727); вж. точка 48 по-горе.

37 Тъй като в настоящия случай запитването е отправено от Върховния съд, е възможно да се наложи делото да се върне на съд от по-долна инстанция, за да направи тези допълнителни фактически констатации.

38 Решение от 11 декември 2014 г., Ryneš (C-212/13, EU:C:2014:2428, т. 28 и 29 и цитираната съдебна практика).

61. В ЕКПЧ няма равностойна разпоредба на разпоредбата на член 8 от Хартата (защита на личните данни). В практиката си Съдът в Страсбург е приравнил това основно право на правото на зачитане на личния и семейния живот, гарантирано от член 8 от ЕКПЧ, по отношение на обработването на личните данни това право се разглежда като по-специфичен израз на правото на личен живот³⁹. Така решенията на посочения Съд относно баланса между член 8 и член 10 от ЕКПЧ предоставят рамка, в която да се съгласуват основното право на неприкосновеност на личните данни и свободата на изразяване, каквато е задачата, поставена с член 9 от Директива 95/46.

62. Във връзка с намирането на баланс с оглед на съгласуването на тези две права от националните органи (и впоследствие от националните съдилища) Съдът в Страсбург е постановил, че по принцип правата по членове 8 и 10 от ЕКПЧ заслужават еднакво зачитане⁴⁰. Понастоящем съответните етапи в тази насока са следните: (i) оценка на приноса към дебат от обществен интерес; (ii) преценка на степента на известност на засегнатото лице; (iii) разглеждане на предмета на репортажа; (iv) разглеждане на досегашното поведение на съответното лице; (v) преглед на съдържанието, формата и последиците от публикацията и (vi) отчитане на обстоятелствата, при които е била получена информацията.

63. За да установи дали дадена публикация, която разкрива обстоятелства от личния живот, засяга и въпрос от обществен интерес, Съдът в Страсбург взема предвид значението на въпроса за обществото и естеството на разкриваната информация. В допълнение, обикновено общественият интерес е свързан с въпроси, които засягат обществото до такава степен, че то може законосъобразно да прояви интерес към тях, които привличат вниманието му или които го засягат в значителна степен особено когато оказват влияние върху благосъстоянието на гражданите или обществения живот⁴¹. Съдът в Страсбург е постановил, че съдържанието и комуникациите по интернет носят със сигурност по-голям риск от накърняване на упражняването на правата и свободите на човека, по-специално на правото на зачитане на личния живот, от риска, който носят публикации в пресата посредством използването на по-старомодна технология като например печатни медии⁴².

64. В настоящия случай информацията, предоставена на Съда с акта за преюдициално запитване, е недостатъчна. Запитващата юрисдикция посочва, че видеозаписът, направен от г-н Buivids, не показва никакви актуални новини или незаконно поведение от страна на полицията и от него не е видно някой от идентифицираните във видеоматериала полицейски служители да е сам по себе си обществена фигура. Не е предоставена информация за предишното поведение на което и да е от съответните лица. Предмет на видеоматериала изглежда е единствено обстоятелството, че г-н Buivids е бил в полицейско управление по повод отнасящо се до него административно производство. Г-н Buivids е направил видеозаписа, без да се крие, но не е информирал съответните физически лица (полицейските служители) за конкретната цел на заснемането. По време на съдебното заседание той потвърждава, че не е получил изричното им съгласие нито за заснемането, нито за последващото публикуване в интернет.

39 ЕСПЧ, решение от 27 юни 2017 г., Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy *с/у* Финландия [ГЧ] (СЕ:ЕCHR:2017:0627JUD0000093113, § 8—28). Предисторията на този случай са фактическите обстоятелства, довели до решението на настоящия Съд от 16 декември 2008 г., Satakunnan Markkinapörssi и Satamedia (C-73/07, EU:C:2008:727). Производството пред Съда в Страсбург започва с жалба № 931/13. Четвърто отделение на Съда постановява решение на 21 юли 2015 г. Искането на жалбоподателя за разглеждане на делото от Големия състав е уважено на 14 декември 2015 г. и този състав се произнася на 27 юни 2017 г.

40 ЕСПЧ, решение от 16 юни 2015 г., Delfi AS *с/у* Естония [ГЧ] (СЕ:ЕCHR:2015:0616JUD006456909, § 139).

41 ЕСПЧ, решение от 27 юни 2017, Satakunnan Markkinapörssi Oy и Satamedia Oy *с/у* Финландия [ГЧ] (СЕ:ЕCHR:2017:0627JUD0000093113, § 165, 166 и § 171).

42 ЕСПЧ, решение от 16 юни 2015 г., Delfi AS *с/у* Естония [ГЧ] (СЕ:ЕCHR:2015:0616JUD006456909, § 133).

65. Ясно е, че чрез публикуването на видеозаписа на интернет сайт г-н Buivids е нарушил основното право на неприкосновеност на личния живот на съответните физически лица. Преди публикуването на видеоматериала той не е предприел никакви стъпки за намаляване на степента на нарушението — например чрез замъгляване или прикриване на лицата им или чрез промяна на гласовете им.

66. Въз основа на ограничената информация, с която разполага Съдът, според мен е вероятно да не са били изпълнени посочените по-горе критерии за преценка дали в конкретния случай правото на свобода на информация следва да има предимство пред правото на неприкосновеност на личния живот и защита на личните данни. Подчертавам обаче, че националният съд следва да довърши процеса по установяване на необходимите факти и въз основа на това да направи окончателна преценка в настоящия случай.

67. За изчерпателност ще обсъдя и изтъкнатия от Чешката република довод, че действията на г-н Buivids по обработка на личните данни са били законосъобразни на основание член 7, буква е) от Директива 95/46. Тази разпоредба установява изчерпателен и ограничителен списък от случаи, при които обработването на лични данни следва да се счита за законно⁴³, при условие че те също така преди всичко са в съответствие с принципите относно качеството на данните, въведени с член 6 от Директивата.

68. Съгласно член 7, буква е) обработването на такива данни може да се извършва, ако е необходимо за целите на законните интереси, преследвани от администратора (в настоящия случай г-н Buivids) или от трето лице или лица, на които се разкриват данните, и при условие че пред тези интереси нямат преимущество интересите или основните права и свободи на съответното физическо лице, които изискват защита по силата на член 1, параграф 1 от Директива 95/46. Тази проверка изисква балансиране на противоположни права и интереси⁴⁴.

69. Според мен подходът, възприет от Съда при тълкуването на член 7, буква д) от Директива 95/46 във връзка с член 6, параграф 1, буква б) се прилага по същия начин и тук⁴⁵. Поради това член 7, буква е) следва да се тълкува във връзка с член 6, параграф 1, буква б) от тази директива.

70. В акта за преюдициално запитване се посочва, че първоинстанционният съд е констатирал, че г-н Buivids не е информирал съответните физически лица за конкретната цел на изготвянето на видеозаписа. С оглед на тази констатация изглежда вероятно да не са били изпълнени поне две от кумулативните условия по член 6, параграф 1, буква б) — данните да се „събират за конкретни, ясно формулирани и законни цели“.

71. От това следва, че член 7, буква е) от Директива 95/46 не може да се прилага в случая.

72. В заключение ще подчертая, че могат да съществуват, разбира се, особени обстоятелства, при които единственият начин, по който разследващата журналистика може да разкрие сериозни нарушения, е посредством прибегването до определен вид операция под прикритие. Тази ситуация ще се отличава с висока степен на обществен интерес, позволяващ разследването и публикуването (неизбежно включващо и обработката на данни). Въпреки това обаче ще се изисква внимателна проверка, за да се постигне подходящ баланс между засегнатите конкуриращи се основни права. Няма да разглеждам този деликатен въпрос тук, тъй като въз основа на фактите, с които разполага Съдът, съм на мнение, че той очевидно не се поставя в настоящия случай.

43 Решение от 27 септември 2017 г., Puškár (C-73/16, EU:C:2017:725, т. 104 и цитираната съдебна практика, вж. също т. 105).

44 Решение от 13 май 2014 г., Google Spain и Google (C-131/12, EU:C:2014:317, т. 74 и цитираната съдебна практика).

45 Решение от 27 септември 2017 г., Puškár (C-73/16, EU:C:2017:725, т. 110 и цитираната съдебна практика), вж. също заключението на генералния адвокат Kokott по това дело (EU:C:2017:253, т. 106).

73. Стигам до извода, че когато лице, което не е журналист по професия, прави видеозаписи, които публикува в интернет сайт, тези видеозаписи могат да попадат в обхвата на понятието „за целите на журналистическа дейност“ по смисъла на член 9 от Директива 95/46, ако се установи, че тези дейности са извършвани единствено за тези цели. Съгласно тази разпоредба националните органи под контрола на националните съдилища следва да разгледат и да постигнат баланс между основното право на неприкосновеност на личния живот във връзка с обработването на лични данни на съответното физическо лице или лица и основното право на свобода на изразяване на администратора на данни. При постигането на баланс органите следва да вземат предвид (i) дали изнесените материали допринасят за дебат от обществен интерес; (ii) степента на известност на засегнатото лице или лица; (iii) предмета на репортажа; (iv) досегашното поведение на съответното лице; (v) съдържанието, формата и последиците от въпросната публикация и (vi) обстоятелствата, при които е била получена информацията.

Заключение

74. В светлината на изложените по-горе съображения считам, че Съдът следва да отговори на въпросите, поставени от Latvijas Augstākā tiesa (Върховен съд, Латвия), по следния начин:

- „– Дейности като заснемане и записване на държавни служители, изпълняващи служебните си задължения на работното си място, и последващото публикуване на видеозаписа в интернет представляват обработване на лични данни, което изцяло или частично се извършва чрез автоматични средства по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни.
- Когато лице, което не е журналист по професия, прави видеозаписи, които публикува в интернет сайт, тези видеозаписи могат да попадат в обхвата на понятието „за целите на журналистическа дейност“ по смисъла на член 9 от Директива 95/46, ако се установи, че тези дейности са извършвани единствено за тези цели.
- Съгласно член 9 от Директива 95/46 във всеки конкретен случай националните органи под контрола на националните съдилища следва да разгледат и да постигнат баланс между основното право на неприкосновеност на личния живот във връзка с обработването на лични данни на съответното физическо лице или лица и основното право на свобода на изразяване на администратора на данни. При постигането на баланс органите следва да вземат предвид (i) дали изнесените материали допринасят за дебат от обществен интерес; (ii) степента на известност на засегнатото лице или лица; (iii) предмета на репортажа; (iv) досегашното поведение на съответното лице; (v) съдържанието, формата и последиците от въпросната публикация и (vi) обстоятелствата, при които е била получена информацията“.